

Arrest

nr. 247 972 van 22 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger te zijn van Koerdische origine. U werd op X 2000 geboren in Semalka, Zakho in de provincie Dohuk in de Koerdische Autonome Regio (KAR).

Samen met uw neef S. was u verantwoordelijk voor het hoeden de schapen van uw dorpshoofd in de omgeving van uw woonplaats.

Begin 2018 was u met uw neef de schapen aan het hoeden, toen op de nabijgelegen berg Khamtir een Turks bombardement plaats vond op een militaire stelling van de Koerdische Arbeiderspartij (PKK).

U keerde vervolgens terug huiswaarts maar werd onderweg tegengehouden door PKK-leden: ze verdachten u en uw neef ervan dat jullie hun locatie aan de Turkse troepen hadden doorspeeld en ze namen uw gsm af. Al snel kwamen dorpelingen naar jullie toegesnel en die konden de PKK-leden verjagen. U ging terug naar huis en dook tien dagen onder alvorens u het land verliet.

Ongeveer tien dagen na uw aankomst in Griekenland, kwam u te weten dat uw neef op 1 mei verdwenen was via een video op YouTube.

Op 25 september 2018 diende u een verzoek in tot internationale bescherming bij de bevoegde asielautoriteiten in België.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw nationaliteitsbewijs, foto's van u en uw neef, video's van nieuwsitems i.v.m. de verdwijning van uw neef en bombardementen op PKK-doelwitten in uw regio.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie koestert dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Irak om net als uw neef ontvoerd te worden door leden van de Koerdische Arbeiderspartij (PKK) (CGVS, p. 17). U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen omwille van volgende redenen.

U heeft het om te beginnen niet aannemelijk gemaakt dat u begin 2018 door leden van de PKK verdacht werd van samenwerking met Turkije en hiervoor gezocht werd. U verklaart dat u met uw neef schapen aan het hoeden was, toen jullie werden opgeschrikt door een bombardement in het gebergte. U en uw neef keerden terug huiswaarts maar werden onderweg tegengehouden door drie patrouillewagens van de PKK: jullie werden omsingeld door 10 à 15 gewapende PKK-leden, die uw gsm in beslag namen en u en uw neef ervan beschuldigden de locatie van het PKK-kamp dat net aangevallen werd, te hebben doorspeeld aan de Turken (CGVS, p. 11, 13). Eerst en vooral wordt opgemerkt dat uit het profiel dat u over uzelf schetst, redelijkerwijs niet af te leiden valt dat u in de ogen van de PKK zou overkomen als een informant van de Turken: u beschrijft zichzelf als een arme, ongeschoolde herder die sinds twee à drie jaar langs de kant van de weg, op de vlaktes tussen twee bergen, werkzaam was met zijn schapen (CGVS, p. 5, 8, 18-19). U zegt dat u gedurende de voorbije jaren diezelfde PKK-leden al verschillende keren had gezien in uw omgeving maar hen nooit eerder had aangesproken (CGVS, p. 11-12). Maar het feit dat u hen meermaals had gezien tijdens uw werk, impliceert dat zij u logischerwijs ook verschillende keren hebben gezien en dus moeten opgemerkt hebben dat u effectief een simpele herdersongen was die zijn vee liet grazen langs de kant van de weg, niet de bergen introk en geen enkel gevaar voor de PKK betekende. Daarbij komt dat u geen enkele gegronde reden aanbrengt om aan te nemen waarom de leden van de PKK u plots na een periode van twee tot drie jaar wel opeens zouden verdenken van samenwerking met hun vijanden in Turkije. Wanneer u namelijk gevraagd werd waarom net u op dat moment door de PKK geïdentificeerd werd, zegt u dat u eigenlijk bij elk ander bombardement in het verleden ook in de omgeving aanwezig was geweest met uw dieren, maar dat dit bombardement intensiever was dan de voorgaande én u een verrekijker droeg en ze daarom dachten dat u hen vanuit de verte had bekeken en u als informant van Turkije verdacht werd (CGVS, p. 20-21). Het feit dat u dus in de voorbije jaren bij verschillende bombardementen in de buurt ook per toeval aanwezig was en in die periode nooit werd aangesproken door de PKK maar nu plots wel als collaborateur beschouwd zou worden louter omdat het bombardement heviger was dan voorheen, is geen overtuigend argument en doet de wenkbrauwen fronsen. Daarnaast is het evenmin aannemelijk dat het dragen van een verrekijker de basis zou vormen voor vervolging door de PKK, gezien redelijkerwijs kan aangenomen worden dat dit een voorwerp vormt dat in het algemeen door herders courant gebruikt wordt ten einde hun vee in het

oog te houden en het bijhebben van een verrekijker dus niet perse uitzonderlijk of verdacht hoeft te zijn, te meer nergens uit uw verklaringen blijkt dat u specifieke kennis had van PKK basissen. Ook is het niet aannemelijk dat een verrekijker u in staat zou stellen om geheime locaties van de PKK in de donkere grotten van de gebergtes in Koerdistan te spotten, gezien u aangeeft dat u met uw schapen niet verder kwam dan de kant van de weg en helemaal niet het gebergte inging met uw dieren – laat staan dat u op die basis enige zinvolle positionering zou kunnen doorgeven die dan nog concreter zou zijn dan het hoogtechnologisch materiaal dat door het Turkse leger wordt gebruikt (CGVS, p. 19). Bovendien bent u op de vele foto's die u voorlegt om het frequente contact met uw neef, waarmee u samen de schapen hoedde, aan te tonen (CGVS, p. 7) nergens met een verrekijker rond de hals of in de hand te zien, waardoor aldus de vraag rijst of u wel effectief een verrekijker gebruikte tijdens uw werkzaamheden.

Bovendien leidt het CGVS uit uw verklaringen af dat – indien alsnog zou worden aangenomen dat u ooit eens langs de weg zou zijn tegengehouden door PKK-leden – u dan uiteindelijk toch geen danig gegeerde catch voor hen bleek te zijn, wat opnieuw afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolging: kort na uw aanvaring met de PKK-leden kwamen nl. een zestal wagens af van bewoners van Zakho die kwamen kijken wat er gaande was en nadat deze lokale inwoners vroegen aan de PKK-leden om u en uw neef met rust te laten en een oude man hen zelfs uitschold, dropen de mannen van de PKK gewoon meteen af en konden u en uw neef alsnog veilig terug huiswaarts keren (CGVS, p. 12-13). Hoewel de drie PKK-patrouilles zwaar bewapend waren met Kalasnikovs (CGVS, p. 20), gingen ze toch meteen in op het verzoek van een groep ongewapende burgers om jullie met rust te laten – en reageerden ze zelfs niet op iemand die hen uitschold – en dit ondermijnt danig het beeld dat u van de PKK-leden wil schetsen doorheen uw vluchtrelaas, met name dat het hier een groep betreft die u zwaar vervolgt en waardoor u nooit meer veilig zou zijn thuis. In dit kader verklaarde u enerzijds dat u bij uw thuiskomst hoorde dat uw vader te weten kwam dat PKK-leden naar u hadden rondgevraagd en hij u daarna uit veiligheidsoverwegingen niet meer naar buiten liet gaan en uw vertrek begon te regelen (CGVS, p. 12-13). Anderzijds blijkt dat u na het incident met de PKK-leden nog tien dagen thuis hebt verbleven zonder dat zij u kwamen zoeken of u op z'n minst iets van hen hoorde, wat op zich niet zo moeilijk moet zijn geweest aangezien ze uw telefoon in beslag hadden genomen (CGVS, p. 11-12). Indien uw gsm effectief zou zijn meegenomen – en zij dus logischerwijs over alle telefoonnummers van uw belangrijkste naasten beschikten – is het eveneens niet geloofwaardig dat niemand uit uw directe omgeving in de problemen kwam met de PKK-leden of op z'n minst door hen gecontacteerd werd (CGVS, p. 16). Het is absoluut ongeloofwaardig dat uw gsm werd meegenomen en de leden van de PKK er dan achteraf niets mee zouden gedaan hebben als zij u verdachten van samenwerking met hun meest gehate vijand en u hiervoor wilden bestraffen. Ook het feit dat uw ouders, vier broers en twee zussen daarenboven vandaag nog steeds thuis in uw dorp wonen (CGVS, p. 4-5) en u op geen enkel moment melding maakt van problemen met de PKK aan hun adres sinds uw vertrek, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid en zwaarwichtigheid van de door u voorgestelde vervolgingsfeiten. Wanneer u tot twee maal toe gevraagd wordt welke indicaties u concreet heeft dat men momenteel effectief naar u op zoek is, ontwijkt u de vraag en geeft geen antwoord (CGVS, p. 17).

Uw verklaringen over eventuele bemiddelingspogingen met de PKK om een eventuele oplossing te vinden missen eveneens logica. U geeft initieel aan dat dergelijke pogingen niet werden ondernomen omdat men niet weet hoe men in contact kan komen met de PKK (CGVS, p. 17). Deze beweerde onbereikbaarheid is echter niet aannemelijk aangezien u eerder tijdens het gehoor aangaf dat u de PKK regelmatig zag in uw omgeving en had gezien dat mensen geregeld een praatje met hen slaan (CGVS, p. 12). In dit licht spreekt u uzelf nogmaals tegen, doordat u in het kader van de verdwijning van uw neef weldegelijk aangeeft dat uw vader en oom via bewoners in Zakho die connecties binnen de PKK hadden, informatie over uw neef probeerden te bekomen alvorens naar de politie te stappen (CGVS, p. 15). Wanneer u werd gevraagd of uw clan niets kon doen voor uw familie, geeft u eveneens aan dat het dorpshoofd niets zou doen gezien u uit een arme stam komt en hij rijk is en uw enige relatie met hem is dat u voor hem als herder werkt (CGVS, p. 18). Maar net door het feit dat uw dorpshoofd een welgestelde persoon is met veel aanzien én u al een aantal jaar ten dienste stond van hem door zijn vee te hoeden, is het niet aannemelijk dat er niet op z'n minst een poging gedaan zou worden om de man over uw probleem aan te spreken. Tevens stelt u dat er misschien toch in de eerste dagen na uw aanvaring met de PKK een poging tot bemiddeling werd ondernomen, maar u het niet zeker weet omdat men u daarover niets verteld heeft (CGVS, p. 17). Opnieuw merkt het CGVS op dat het niet aannemelijk is dat u, indien er dergelijke poging ondernomen werd, hiervan niet op de hoogte zou worden gesteld door bijvoorbeeld uw vader, gezien het hier toch een zaak betreft die u persoonlijk aanbelangt.

Vervolgens hebt u het niet aannemelijk gemaakt dat uw neef S., die volgens u eveneens verdacht werd van samenwerking met de Turken, door de PKK werd ontvoerd. Los van het feit dat het an sich mogelijk is dat uw neef is verdwenen, slaagt u er niet in om het CGVS er van te overtuigen dat hij effectief werd

gekidnapt, noch dat de PKK achter deze vermeende ontvoering zit. Eerst en vooral zegt u dat uw neef meegenomen werd door PKK-leden op 1 mei, ongeveer tien dagen na uw aankomst in Griekenland (CGVS, p. 10). Hierbij wordt echter opgemerkt dat het de wenkbrauwen doet fronsen dat de leden van PKK, indien zij zo vast overtuigd waren van het feit dat u en uw neef met hun vijand samenwerkten, nog zo lang na de eerste aanvaring zouden wachten om jullie te bestraffen en dus het risico zouden lopen dat jullie zouden kunnen onderduiken of wegluchten. Om de verdwijning van uw neef te staven legt u voorts een video neer van een nieuwsfragment waarin zijn verdwijning door uw oom en vader aangekaart worden (CGVS, p. 7). Dit beeldfragment vormt echter geenszins een bewijs dat de ouders achter de verdwijning van S. PKK-leden zijn, gezien u zelf aangeeft dat de video uitsluitend over de verdwijning zelf gaat en uw vader in dit licht niets zegt over de PKK, noch over jullie confrontatie met de PKK (CGVS, p. 16, 18). U zegt tevens dat u de desbetreffende video zelf niet helemaal hebt bekeken en daarom niet weet wat de agent, die ook in het fragment aan het woord komt, allemaal verteld heeft (CGVS, p. 16). Door uw schijnbare desinteresse in het beeldfragment, waarin de verdwijning van uw geliefde neef uit de doeken wordt gedaan, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarenboven is het bizar dat u duidelijk aangaf dat uw vader en oom zeer angstig waren om het nieuws betreffende de verdwijning van uw neef bekend te maken omdat ze niet door anderen als anti-PKK gezien wilden worden (CGVS, p. 15-16), maar zij dan wel open en bloot over de mysterieuze verdwijning van uw neef op de televisie vertellen. Ten tweede zijn uw verklaringen omtrent de omstandigheden waarin uw neef verdween erg vaag als ook incoherent: u zegt in dit verband nl. dat uw familie overtuigd is dat de PKK achter zijn verdwijning zit maar men niet zeker weet of hij zelf uit huis was vertrokken of dus rechtstreeks vanuit zijn woning werd meegenomen (CGVS, p. 11). Daarna stelt u echter uitdrukkelijk dat PKK-leden jullie nooit voor jullie deur zouden komen aanvallen of arresteren omdat ze niet als terroristen gezien willen worden (CGVS, p. 14) waardoor het logischerwijs uitgesloten zou moeten zijn dat hij vanuit zijn eigen huis (of zelfs in de dichte omgeving ervan) meegenomen werd en de enige mogelijk manier waarop hij ontvoerd werd dus moet zijn geweest dat hij zichzelf een eindje buitenshuis heeft begeven.

Bovendien doet het tijds kader waarin de beweerde vervolgingsfeiten zich in Irak voordeden samen met het moment waarop uw paspoort werd afgegeven, de wenkbrauwen fronsen: tijdens het persoonlijk onderhoud toont u een foto van uw paspoort op uw gsm waarop te zien is dat dit document afgegeven werd op 21 december 2017 (CGVS, p. 18). Het is echter opmerkelijk dat uw beweerde problemen waardoor u het land moest ontvluchten zich kort na het verkrijgen van dit paspoort, namelijk begin 2018 voordeden. Eerder in het gehoor had u gesteld dat u al lang voor uw problemen met de PKK een paspoort in uw bezit had (CGVS, p. 14) wat dus niet overeenstemt met bovengenoemde vaststellingen én zegt u vaagweg dat u een paspoort had aangevraagd omdat iedereen een paspoort had (CGVS, p. 15). Het CGVS merkt echter op dat het bizar is dat u, als arme herder een paspoort zou moeten bezitten en dat de toevalligheid van deze dubieuze tijdslijn sterk doet vermoeden dat het geheel van uw problemen door u geënceneerd werd.

De documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Uw nationaliteitsbewijs vormt een indicatie voor u herkomst en identiteit, wat in deze beslissing niet wordt betwist. De foto's van u en uw neef tonen louter aan dat u verschillende momenten met uw neef gependend hebt, maar dragen verder niet bij aan het staven van uw beweerde vervolgingsfeiten. Daarbij wordt tevens opgemerkt dat aan de kledij van de personen op deze foto's, als ook de locaties op de achtergrond niet meteen te zien is dat u effectief een arme herdersjongen bent, zoals u uzelf profileert. Ook merkt het CGVS op dat het vreemd is dat het merendeel van deze afbeeldingen selfies betreft – die u dus logischerwijs zelf met uw gsm-toestel hebt genomen – maar dat u aangeeft dat de PKK-leden uw gsm in beslag namen en u dus bijgevolg logischerwijs niet meer over deze foto's zou moeten kunnen beschikken. Aldus rijst de vraag of uw telefoon effectief werd afgenomen. Het feit dat u stelt dat uw broer deze selfies van u en uw neef nog op zijn telefoon had, biedt geen logische verklaring net omdat het hier om -selfies gaat die per definitie zelf, met de eigen gsm genomen worden. Twee van de drie van de videofragmenten die u voorlegt, gaan volgens u over de bombardementen op PKK-doelwitten in het gebergte in uw regio van herkomst (CGVS, p. 7, 22). Het CGVS betwist echter niet dat er in het grensgebied tussen de KAR van Irak en Turkije gewelddadige incidenten plaatsvinden tussen Turkse en Koerdische troepen. Maar deze beelden vormen geenszins een bewijs waarmee u uw persoonlijke problemen met de PKK weet te staven. Het derde videofragment, waarin te zien is dat uw vader en oom de verdwijning van uw neef aankarten in het lokale nieuws, vormt eveneens geen element waarmee u uw beweerde vervolging aannemelijk maakt. U geeft namelijk zelf aan dat uw familie in het fragment uitsluitend praat over de verdwijning van S. en op geen enkele wijze melding maakt over uzelf, noch over de confrontatie tussen de PKK en u en uw neef als mogelijke aanleiding van zijn verdwijning (CGVS, p. 18).

Indien deze video alsnog als een authentiek nieuwsfragment beschouwd zou worden, toont u hier hoogstens mee aan dat uw neef verdwenen is maar bewijst u absoluut niet dat hij ontvoerd werd door de PKK, als ook niet dat u zelf vervolgd zou worden door de PKK.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de **COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iraq_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in

Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en het uitblijven van een akkoord over de verdeling van de inkomsten uit de olie-productie, al zijn deze spanningen in de loop van 2018 en 2019 wel verminderd. De federale regering verwijderde op 16 februari 2019 alle controleposten met de KAR die na het onafhankelijkheidsreferendum waren opgetrokken en maakte een maand later voor het eerst in jaren opnieuw het wettelijk voorziene federale budget voor de KRG over, waardoor achterstallige ambtenarenlonen konden worden uitbetaald. Ten slotte sloten de beide regeringen in juli 2019 een akkoord over de veiligheidshandhaving in de betwiste gebieden. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheids situatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIL plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. In 2018 en 2019 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Eind mei 2019 lanceerde het Turkse leger een gecombineerd lucht- en grondoffensief in de regio Hakurk, gelegen in het noorden van de provincie Erbil. Een tweede operatie in het grensgebied volgde in augustus. Deze operaties veroorzaken ontheeming van inwoners van dorpen in het gebied maar het aantal burgerdoden blijft beperkt.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PDK (Kurdistan Democratic Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019**) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op:

"manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 a van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het kb tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het cgvs, haar onderzoeksplicht, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van zorgvuldigheid, van de samenwerkingsplicht."

Inzake de vluchtelingenstatus ontwikkelt verzoeker het middel als volgt:

"De verzoekende partij legt uit dat hij een vrees koestert ingeval van terugkeer omdat de PKK hem aanziet als verklapper van hun ligging bij de Turken. De neef van de verzoekende partij die met hem het vee hoedde werd immers ontvoerd. De verzoekende partij is van oordeel dat de verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met haar afwezigheid van opleiding en het herdersmilieu waarin zij is opgegroeid waardoor zij moeilijkheden bevindt om zich duidelijk uit te drukken en om een interview af te leggen. De verzoekende partij heeft evenzeer zo goed mogelijk haar best gedaan om bewijsstukken, zoals de video omtrent de ontvoering van haar neef, voor te leggen om het bestaan van objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijk verwachte vervolging te staven. In deze oefening kunnen ook de verklaringen van de verzoekende partij aanvaard worden als voldoende bewijs wanneer de verklaringen plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn. Zodoende geniet de asielzoeker van het voordeel van de twijfel.

Om die reden, vordert de verzoekende partij dat haar minstens het voordeel van de twijfel wordt toegekend en dusdanig de vluchtelingenstatus.”.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het relaas, ontlast haar niet van de plicht om na te gaan of de verzoekende partij gelet op zijn afkomst of specifiek profiel als herder in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

Dit is immers vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

[...]

In haar arrest M.M. van 22 november 2012 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie uit dit artikel 4 §1 trouwens een verplichting tot samenwerking van de asielinstanties afgeleid:

[...]

Daarbij voorziet artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet het volgende:

[...]

Deze plicht houdt in dat de verwerende partij de actuele situatie in de Koerdische autonome regio moet bespreken in haar beslissing en de gevolgen ervan afweegt op de verzoeker.

[...]

In casu, stelt de verwerende partij op grond van COI-focussen, waarvan de laatste van september 2019 gedateerd is, dat de situatie in de Koerdisch Autonome Regio veilig is. Niets is althans minder waar. Zo schrijft de verwerende partij in haar beslissing op pagina 5 zelfs: [...]

De gevechten zijn vandaag heviger ten gevolge van de Turkische operaties "Claw-Eagle" en "Claw-Tiger" die sedert midden-juni de regio overhoop brengen. Op 15 juli 2020, verscheen een artikel aangaande de zo goed als dagelijkse lucht- en landelijke aanslagen van Turkije over het Koerdisch gebied in Irak, waardoor mensen in de provincie van Duhok - onder andere in Zakho waar zelfs een huis werd geraakt - niet enkel dienen te vluchten maar die ook aan de oorzaak liggen van branden die 25 à 30% van de bossen in de bergen hebben vernield.”

Verzoeker verwijst naar landeninformatie en besluit als volgt:

“Kortom bevestigen deze bronnen dat :

- het conflict tussen Turkije en de PKK aan de oorsprong ligt van burgerlijke slachtoffers en ontheemding;*
- landbouwers en herders een specifiek profiel vertonen, die door persoonlijke omstandigheden een hoger risico lopen het slachtoffer te worden van de aanslagen en diens gevolgen. Dit vertaalt zich in een hoger risico om te worden getroffen door een aanslag tijdens het uitvoeren van hun werk in de bergen evenals door het verlies van hun land en vee ten gevolge van ontheemding.*

De verwerende partij beging namelijk een manifeste appreciatiefout en faalde in haar samenwerkingsplicht, daar hoewel de afkomst en het profiel als herder van de verzoekende partij vaststaan, de verwerende partij het heeft nagelaten zich de vraag te stellen naar het ernstig risico tot schade dat de verzoekende partij zou lijden bij terugkeer.

Evenmin, heeft de verwerende partij een onderzoek gepleegd naar de gevolgen ingeval van terugkeer op het moment van het nemen van de beslissing, daar de aanslagen reeds midden juni begonnen. Voor het overig heeft de verwerende partij zich generlei gebogen over de veiligheidssituatie tussen september 2019 en heden. Noch gaat de verwerende partij na of de verzoekende partij over een doeltreffende en langdurige bescherming kan genieten (art. 48/5, §2 Vreemdelingenwet), hetgeen manifest niet het geval is gelet op de huidige evenementen. In die zin, heeft de verwerende partij een gebrekkig onderzoek gevoerd.

De verzoekende partij heeft dusdanig niet zorgvuldig gehandeld conform de beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissing is bijgevolg noch in feite noch in rechte correct gemotiveerd conform artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire bescherming dient aan de verzoekende partij te worden verleend”.

2.2. Bij aanvullende nota van 23 december 2020 brengt verzoeker volgende nieuwe elementen ter kennis:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;*

- EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019;
- EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019;
- EASO COI Report Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019;
- EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019;
- COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. Verzoeker voert de schending aan van artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een "*middle*" vereist daarbij dat de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Het volstaat derhalve niet voormeld artikel 26 aan te halen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepaling concreet geschonden is.

6. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

7. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij bij terugkeer naar Irak de PKK vreest omdat deze hem aanziet als verklikker van hun ligging bij de Turken. Hij voegt eraan toe dat zijn neef die met hem het vee hoedde immers ontvoerd werd. De bestreden beslissing motiveert op omstandige wijze dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de PKK.

Verzoeker meent dat er onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn profiel van ongeschoolde herder waardoor hij moeilijkheden heeft zich uit te drukken en een interview af te leggen.

Daargelaten de vaststelling dat er in de bestreden beslissing twijfels worden geuit over het door verzoeker aangemeten profiel van herdersjongen, gelet op onder meer de neergelegde foto's, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk dat er wel degelijk rekening werd gehouden met het door verzoeker voorgehouden profiel van ongeschoolde herdersjongen. Verzoeker kan overigens geenszins volstaan met een algemene verwijzing naar zijn profiel van ongeschoolde herder om afbreuk te doen aan het geheel van de concrete, in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Noch zijn gebrek aan opleiding, noch zijn profiel van herder, noch een combinatie van deze elementen kan een afdoende verklaring bieden voor de veelheid aan vage, gebrekkige, inconsistente en onaannemelijke verklaringen zoals afgelegd door verzoeker. Immers, ook van een persoon zonder opleiding kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij consistente en nauwkeurige verklaringen kan afleggen over zijn eigen leven en de gebeurtenissen die volgens verzoeker de aanleiding waren van zijn vertrek uit Irak. Bovendien worden in het verzoekschrift geen elementen aangebracht die erop kunnen wijzen dat analfabetisme verzoekers inherente verstandelijke vermogens heeft aangetast, noch wordt dit zo geadstrueerd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt daarenboven dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde die verzoeker vlot kon volgen en dat hij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat hij zo goed mogelijk zijn best gedaan heeft om bewijsstukken, zoals de video omtrent de ontvoering van zijn neef, voor te leggen om het bestaan van objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijk verwachte vervolging te staven, kan worden opgemerkt dat het indienen van nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek inherent is aan de op verzoeker rustende medewerkingsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete betwisting voert inzake de motivering omtrent de video in de bestreden beslissing waaruit het volgende blijkt:

“Om de verdwijning van uw neef te staven legt u voorts een video neer van een nieuwsfragment waarin zijn verdwijning door uw oom en vader aangekaart worden (CGVS, p. 7). Dit beeldfragment vormt echter geenszins een bewijs dat de ouders achter de verdwijning van S. PKK-leden zijn, gezien u zelf aangeeft dat de video uitsluitend over de verdwijning zelf gaat en uw vader in dit licht niets zegt over de PKK, noch over jullie confrontatie met de PKK (CGVS, p. 16, 18). U zegt tevens dat u de desbetreffende video zelf niet helemaal hebt bekeken en daarom niet weet wat de agent, die ook in het fragment aan het woord komt, allemaal verteld heeft (CGVS, p. 16). Door uw schijnbare desinteresse in het beeldfragment, waarin de verdwijning van uw geliefde neef uit de doeken wordt gedaan, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarenboven is het bizar dat u duidelijk aangaf dat uw vader en oom zeer angstig waren om het nieuws betreffende de verdwijning van uw neef bekend te maken omdat ze niet door anderen als anti-PKK gezien wilden worden (CGVS, p. 15-16), maar zij dan wel open en bloot over de mysterieuze verdwijning van uw neef op de televisie vertellen.”

Bovendien wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker vage en incoherente verklaringen aflegt omtrent de omstandigheden waarin zijn neef verdwenen is. Gezien het geheel van vaststellingen in de bestreden beslissing is niet aannemelijk dat deze neef – los van de mogelijkheid dat deze verdwenen is – effectief werd ontvoerd, noch dat de PKK achter deze vermeende ontvoering zit.

8. Dienvolgens worden de volgende elementen van de omstandige motivering niet dienstig ontkracht:

- verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij begin 2018 door leden van de PKK verdacht werd van samenwerking met Turkije en hiervoor gezocht werd;

- indien alsnog zou aangenomen worden dat hij ooit langs de weg zou zijn tegengehouden door PKK-leden, is het niet geloofwaardig dat hij hierdoor vervolgd zou worden gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen;
- verzoeker legt onlogische en incoherente verklaringen af over de bemiddelingspogingen met de PKK;
- hij maakt niet aannemelijk dat – los van het feit dat het op zich mogelijk is dat zijn neef is verdwenen – zijn neef S. werd ontvoerd door de PKK;
- er kan niet worden ingezien dat verzoeker, als arme herder, een paspoort zou moeten bezitten; bovendien doet de toevalligheid dat de beweerde vervolgingsfeiten in Irak zich voordeden samen met het moment waarop verzoekers paspoort werd afgegeven sterk vermoeden dat het geheel van zijn problemen geënceneerd werd;
- de door verzoeker neergelegde documenten doen geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Tevens blijkt dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure (overige) neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming ten opzichte van Irak.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, zoals deze ook blijkt uit de aanvullende nota van 23 december 2020, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete informatie bij die deze analyse kan weerleggen.

Wat de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in deze regio van herkomst betreft, baseert verweerder zich hiervoor op de beschikbare landeninformatie waaronder het EASO “*COI Report Iraq: Security situation*” van maart 2019 en de “*COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio*” van 20 november 2019, en niet - zoals verzoeker in het verzoekschrift ten onrechte voorhoudt - dat deze van september 2019 dateert.

Daarenboven laat verzoeker na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld te Dohuk. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Waar in de bestreden beslissing overigens wordt verwezen naar Bagdad, betreft dit een materiële vergissing nu uit de motivering duidelijk blijkt dat de veiligheidssituatie in Noord-Irak, in het bijzonder de provincie Dohuk, in aanmerking wordt genomen.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld in de Koerdisch Autonome Regio en hierbij verwijst naar de lucht- en landelijke aanslagen van Turkije over het Koerdisch gebied in Irak en dat landbouwers en herders een specifiek profiel vertonen wat zich vertaalt in een hoger risico om te worden getroffen door een aanslag tijdens het uitvoeren van hun werk evenals door het verlies van hun land en vee, dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie reeds blijkt dat dergelijke doelgerichte luchtbombardementen waarbij Turkije PKK-basissen viseert in bergachtig en dunbevolkt gebied, reeds plaatsvinden sinds het einde van de

wapenstilstand in juli 2015. De door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde persberichten liggen in lijn met de analyse van de veiligheidssituatie door verweerder. Bovendien blijkt uit één van de door verzoeker aangehaalde berichten dat er bij de recent door Turkije uitgevoerde luchtoperatie (Operation Claw-Tiger) tot op heden nog geen burgerslachtoffers werden gemeld (verzoekschrift p. 10). Ten slotte toont verzoeker niet aan dat hij zijn werkzaamheden noodgedwongen zal moeten uitvoeren in de buurt van de door Turkije geïsoleerde PKK-stellingen of militaire basissen van de PKK. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat hij zich niet in de bergen begaf, alwaar de bombardementen werden uitgevoerd maar de dieren hoedde op het platteland tussen de bergen aan de zijden van de straat (notities persoonlijk onderhoud, p. 19-20).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS